

SkyVenture Colorado â€“ RW minicamp 2007

Postřemy a dojmy z tunelovřho RW trřninku pro naprostř zařiteřnřky. Nechybřl pot, krev ani slzy...

Prřice v softwarovř firmř mř; svř vřhody i nevřhody - dala by se o nich napsat celř knřřka. Jednou z přřjemnřřch vřhod jsou sluřebnř cesty na zřpadnř pobřeřř USA s mořnostř- mezipřřistřnř- dle vlastnřho vřbřru. Jasnř volba na stop-over tak padla na Denver v Coloradu, kde majř- tunel s velmi pohodovou atmosřrou a přřřtelskřmi cenami. Slovo dalo slovo, e-mail dal e-mail a uřř jsem se mohl třřit na dva dny RW kurzu v tunelu zakonřenř kouřovanřmi seskoky na horskř dropzonř Mile-Hi (jak nřřzev napovřdř, runway je 1600 metrř nad mořřem a do tradiřch 13,500 ft AGL, nařřich 4000 m, se chodř- s kyslřkem - přředstavte si pro srovnřnř- seskok z 6 km na Snřřku).

Cesta z proslunřnř

Kalifornie zmřtanř lesnřmi pořřřry probřhla bez vřřřch incidentř, upgrade nebyl u United Airlines problřm a jedinř přřekvapenř- si tak přřřpravit pořřasř-. Zatřmco rřřno v San Franciscu bylo nřřjakřřch osm, devřř stupřř, v poledne uřř denverskř slunřřko přřknř přřřlilo - 23 stupřř koncem řřřna na horřřch, to je na nařř pomřř nřřco hodnř neobvyklřho. Ubytoval jsem se v hotelu přřř minut od tunelu (byl vybavenř bazřnem a masřřnř- vřřřivkou, cořř se ukřřjalo jako klřřovřř vřřhoda pro svalovou regeneraci) a vyrazil Iřřtat.

Uřř přřř vstupu do dveřřmř sleřna

z obsluhy lehce přřřekvapila, kdyřř se hned ptala, jestli jsem ten Lukřřř, co tu mřř rezervaci na coaching. Teprve přřř pohledu na typicky zakulacenř americkř rodinky, kterř řřekaly na svřř prvň let, mi dořřlo, jak přřřřřla na to, řře zrovna Jřř u nich budu přřřřř-řřř dva dny peřřenř vařřenř. Jeřřřř jsem se pozdravil s Danem, kterřř mřř uřřil přřřed AFF zřřřklady volnřho přřřdu, a uřřř si mřř přřřebral Derek (bodyflight instructor supervisor, USPA AFFI, 3000+ seskokř, aktivň- BASE jumper). Sedli jsme si do uřřebny a probrali, co vlastnř od kurzu ořřekřřřřim, kolik mřřim naskřřřno a přřřřidali přřř veselřřch historek. Cřř trřřninku byl v zřřsadř jasňř - řřřko jsem si dodřřlal třřřden přřřed odletem, takřře jsem se chtřřř hlavnř nauřřit mantu a vyzkouřřet si řřřnř zřřřklady RW2.

Po dohodř jsme vřřnovali prvň- den

(nřřco přřřes 40 minut) sprřřvnř pozici rukou, nřřřcviku otřřřek pomocř- nohou, bořřnřch skluzřř a obecnř stabilitř. Prvň- dvacetiminutovřř blok (rozďřlenřř na dvouapřřřminutovřř sloty) jsme Iřřřali krřřice po poledni, kdy kromř nřřřs v tunelu vřřbec nikdo nebyl a ani neprobřřhala vřřřuka veřřřejnosti, takřře se mi kromř Deregka vřřnovali jeřřřřř dalřřř- instruktořřř. Fungovalo to takhle - prvň- slot jsem odlřřřal v klasickř poloze na břřřře a moc se mi nechtřřřlo dřřř ruce pod sebe, břřřhem

den ráno sice záda trochu bolela, ale po dalším ranním rozvíjení a bazénu jsem ani nevzdal, a je jsem v jakém tunelu byl. Svalovou regeneraci po tréninku opravdu nepodceňte, protože bez ní bych te ne mohl v pohodě sedět v letadle a psát tenhle příspěvek (jarní trénink jsem částečně ještě týden dny potom).

Na zájtku druhého dne, kdy už byly na zadu gripy a zmažny, jsme v úběn, prošli videa z předchozího dne a zjistili jsme dvě nepříjemnosti. I když jsem měl lokty dole, hodně jsem natahoval ruce a nemohl bych se tak dostat dost blízko k parafistikovi, ale co bylo horší - nedal jsem otáčky podvědomě, byl jsem hodně ztuhlý a neustále nad pohyby přeměnil. Hledali jsme proto zprvu, jak v cviku nějak odlehčit, abych se srovnal a uklidnil. Nakonec pomohlo zrcadlo uprostřed jedné ze stěn tunelu. Na smluvených signálech jsem se vždycky k zrcadlu otočil, uklidnil se, srovnal ruce, udal si práci otáček nebo vyzkoušel nějakou blbinu a vrátil se k tréninku.

Ten zářal nějakým správným oňho kontaktem. Derek držel zářadu, a se nemám fixovat oň na gripy, ale neustále se držel parafistikovi do oň. Lehko se to dělá, ale třeba když dáš. Přímé opposite nebo sidebodies to bylo, ale držel compressed nebo cat a koukat přímě tom přímě rameno, na to jsem si zvykal hodně dlouho. Potom příměly na zadu příměsta jedestky na všechny strany. Nejdříve ve klasiky, kdy jsem se po každém z nich chytal rukou stojícího instruktora (cituji ještě moc daleko, musím se točit blíž k němu, ještě přímě d jsi moc daleko, musím blíž, ještě nevěď, a se nemám integrovat, kdybys měl měl kopnout, tak ti uhnu", ještě nevěď, a se mi rozbil bradu, krev kervám prostě patřím). Potom chycen jednou rukou, příměsta jedestka kombinovaně s boňm skluzem a chycen druhou rukou. Dalším v předadě (bez chytání) příměsta jedestky s boňm skluzem a stoupáním/klesáním a potom stoosmestky s boňm skluzem přímě parafistika.

{youtube}CjAEyUUpn5U{/youtube}

Protože mi hlava příměstala brát složitě cviky, rozhodli jsme se trochu zpomalit a rozdělili zvlášť - a na vác bloky. Pro zpevnění jsem do další desetiminutovky nafasoval freestyle kombinací a zkoušel polohu na zádech. Po pěti minutách se všichni shodli, že ze mě freestyle nikdy nebude a já se šel zase příměvlákat. Na zadu příměly tréninky grip. Na plastickou tabulku za sklem jsme si rozepsali práci cvičení a Derek jenom operativně ukazoval, co budeme v kterém slotu držet. Ruce už mi celkem fungovaly a vzdušnost jsem jak tak držel, ale přímě compressed 180 compressed, sidebodies 90 sidebodies jsem zářal vytahovat. Takže pauza a zmažna - nějak podvědomě - nohou (vždy jsem musel podat nohy ve správně v polovce Derekovi těsně k rukám, udal 360, najít Dereka, který mezi těmi schválně odletěl kam jinam, a zase podat nohy) a hra na tagovací babu (tj. nahánět v mantlu instruktora po tunelu a rychle se dotýkat mást na stěnách, které označují - buď rukou, nebo nohou). Potom ještě nějaké blbosti před zrcadlem, látkám - s rukama za zády, s jednou nebo druhou rukou nataženou nebo pod sebou atd.

Když jsme dolétali a spořádaně-tali
 Áas, tak jsme zjistili, že mi je třeba nkolik minut zbývat. Protože má je třeba Áekal
 na posledně- chvilí pářikoupení dvacetiminutový blok s Travisem z Mile-Hi
 Mayhem, se kterým jsme měli druhý den skákat, zeptali se mě instruktoři, jestli
 by mi nevadilo si s nimi jen tak zalátat, než se dokončí instrukční jediné
 skupinky turistů. Právě kvůli takové pohodové atmosféře měim tunel v Coloradu
 rád - Áas nikdo nepořádaně-tal a my si stádně dali sloty tak, jak jsme zrovna chtěli. Dále
 bylo bavit diváky i sebe. S Bradem, kterým uá- freely a RW v životě
 nedělal, jsme pro srandu zkoušeli blok 7 (cog). Bylo to hodně zajímavé, protože
 jsme si oba tukani brali vzduch a museli se domlouvat pářmo v tunelu.
 Zaplať pář za ten trónink stability.

Opoledne se pomalu chýlilo ke
 konci, když dorazil Travis. Na je tělesné dispozice byly ve značné disproporci
 (oba dva měim nco kolem metru osmdesát, ale Travis o čtyřicet kilo váč), takže
 jsem vyřhnul zářá a Travis si řel pář hodně volnou kombinózu. To byla
 taktická chyba, která se projevila hned pář prvým slotu, kdy jsme dělali boř-
 skluzu pář sebe. Pář rychlosti nco nad 200 si Travis v pohodě poletoval,
 ale já leel na sání a marně gestikuloval, a obsluha zvedne vákon. Nakonec
 jsem si musel pomoci sám a nř jak to nastoupat, ale pářkrát jsem nřs nepř-
 sklápnul k sobě, zvlá pář pář stoosmdesátkých. Po dvou a pář minutách jsem
 měl seděně obě ruce, naraěeně ebra, vyraěeně dech a znaěně pořramoceně ego. Do
 druhého slotu pářevlkl Travis kombinózu a řili jsme na vářazně vyř-
 rychlost - tentokrát jenom vyvařovřn- a nahřnř se po tunelu. To se zas projevil opaěně
 problém - nahoru to řilo dobře, ale dolě moc ne. V dalřch slotech uř jsme
 koneěně zařali dělāt jakě gripy a zkusili i cog, ale bylo hrozně moc znřt, že
 řili mam s rychlostě co dělāt a Travis nř- tunelová instruktor - pář bodě
 jsme udělali, ale takě jsme se vřileli po sobě, kopali se, strkali a vřbec
 (nutno podotknout, že hlavně po mřch chybřch, které chudě Travis nestaěil
 vychytat). Byla to kaědopřdně zajímavě zkuřenost a měim taková pocit, že podobně
 by to vypadalo i pář skuteěně seskoku (nedělřim si iluze, že bych tam sřizel
 jeden bod za druhým jako ke konci tróninku s Derekem).

Naneřtřstě- pářřla veer studě
 fronta, která uřnila nřim skřkacě-m plřnřm pář-trě. Travis nejdř-v odvolal
 plřnovaně BASE jump z 300 metrů antěny (řkoda, ground crew u BASE jsem
 jeřtř, nikdy nedělal), potom odvolal i ranně skřkřnř- z balěnu (ground crew
 u balěnu by takě byla moje premiěra) a když jsme druhým den dopoledne dorazili
 na Mile-Hi, byl nad letěřm pář-krov ředivřch mrakř. Ottera ani nenahodili, King
 Air byl zrovna na rekonstrukci v hangřru (montovali do nř lavice po vzoru
 PACu) a jedně, co by v takovém neasu řilo do vzduchu, byla Cessna 206ka
 na nřřku. Tedy nřřku - maximum, kam byl pilot kvěli oblaěnosti ochoten řt-
 bylo 2500 stop,
 to znameně nřco kolem 800 metrř.
 Zdravě rozum zvěřzil a adrenalin se nekonal. Mřstně- instruktoři ze mě akorřt
 vyřhli historky o skřkřnř- AFF z Mi-8
 a An-2, na oplřtku nabřdli pozvřnř- na jarně- boogie v Moab
 nebo tunelová trónink s Arizona Airspeed a kolem třetě- hodiny jsme to
 vřichni odpřskali. Nemusěm snad ani dodřvat, že když uř jsme byli vřichni kolem
 řtvřě zase v Denveru, tak nebyl na obloze ani mrřřek.

Je na ase bilancovat. Za dva dny
 jsem odlétal bez pář minut rovně dvě hodiny, což s pářestřvkami, řkoleněm
 na suchu, rozbořem videa a pokecem s instruktory páředstavovalo tróninky od
 řřna do veera. Cena za hodinu lětřnř- vřetně coache řnila pářesně 700 dolarř

(necel¹/₂ch 14 tisíc Kč) a hotel se skvěl¹/₂m servisem i z¹/₂zem¹/₂-m 80 dolarů⁻ za noc, což³/₄ nen¹/₂- v¹/₂bec újpatn¹/₂ - zvl¹/₂ž¹/₂ kdy³/₄ nebylo nutn¹/₂ e¹/₂it v¹/₂daje za letenku. A jestli jsem se n¹/₂co nau¹/₂il? Jednu v¹/₂c ur¹/₂it¹/₂ - ne³/₄ budu moct sk¹/₂kat vysn¹/₂ e¹/₂ty¹/₂ky, e¹/₂ek¹/₂ m¹/₂ je¹/₂it¹/₂ spousta mod¹/₂in, potu a krve...